

posebna pesem in cesarska pesem zapoje se z vsem nadvnušenjem. In kakor mladina čuti in misli, tako čuti in misli tudi slovensko ljudstvo. (Resnica! na desni.) Jaz bi prosil dovoljenja, da preberem le mali odstavek iz govora našega prečastitega knezoškofa dr. Napotnika, ker so ravno v tem govoru govorili slov. ljudstvu iz srca. Rekli so (bere): Neprestano ljubimo Boga in cerkev, nepremično stojimo za cesarja in državo. Da se trdno držimo cesarja, to je potreba našega hvaležnega srca in je poleg cerkvene zapovedi, ki pravi: Boga se boj in kralja spoštuj, tudi zahteva našega razuma. Mi vemo dobro, da je presvetla najvišja vladarska hiša edina vez, katera trdno veže dele habsburške države, toliko različne po jeziku, zgodovini in šegah; ona jim daje varstvo in jamstvo za svobodno razvijanje vseh njih posebnosti. (Dobro, dobro! na desni.)

Gospodarske stvari.

Jež in njegova korist.

Da človek rad izvé kaj novega, to je navadno, ali v tem se mu zgodi rado, da je bolj podučen o rečéh, ki se godé zunaj njegove domovine, kakor pa o taci, ki so mu pri roki, o domačih. Blizo tako se godi tudi pri našem ježi. Kak da je jež, to sicer vsi znamo, ali da je on kmetijstvu koristna žival, to ni tako znano, najbolj zato, ker se ne piše in ne govori o njem, češ, da ga vsakdo pozna in torej ni o njem kaj reči, da bi ljudi zanimalo.

Napravimo dnes na robe, govorimo o našem domačem ježi! Jež je žival, ki po dnevu spi in počiva od truda, kajti njegovo delo se vrši v noči in v noči ti je pogumna žival, se ve, da zato, ker si išče živeža in kakor pri drugih živih stvaréh, tako je tudi pri ježi: vse njegovo delovanje suče se okoli želodca in za to, kar je treba želodcu. Ako preiskuje človek želodec ježa, kaj vse najde v njem! Hrošči, ličinke, miši, kače, gljiste, grilji, kobilice in kdo pove vso škodljivo mrčesjad, ki ga jež povzije — na korist kmetijstvu! Najde se v njem sicer tudi kak ostanek jabelka ali hruške, toda le malo in prav po redkem zavživa jež sadje, takrat, če ne najde drugih jedi, ki so mu ljubše.

Jež je ena tistih živali, ki imajo gorko kri, pa jim vendar ne škoduje strup modrasov. Zato se rad spusti z njim v boj in vsakokrat je zmaga na njegovi strani. In tu bi ti gledal, kako da mu gre v slast hrbitišče modrasovo, do gola ga obere in ne gre od njega, dokler še je kaj mesa na njem.

Okorna žival je jež po dnevu, po času se giblje in človek ga ne spravi iz mesta tako lahko. Ves drugačen pa je jež po noči. Tu so mu noge tako urne, tako brze, da dohití miš,

ki beži pred njim in redko mu ubeži. Tudi podgane se loti in hodi prav rad na lov vodnih podgan — tistih, ki so ob rekah, ob jezovih in žlebih tako škodljive pa se množijo sila hitro, ker jim ne pride lahko katera žival razven ježa do živega.

Kje jež prebiva? Le tam, kjer ima dovolje živeža, torej na polji, kjer je miši obilo. Zatem pa v logih, na pečinah, kjer je kač, modrasov. Kjer teh ni, tam tudi ježa človek ne iztakne lahko. Ker je torej jež skoraj edini sovražnik strupenih modrasov, katerim je kos, brez škode za svoje življenje, zato bi človek mislil, da ga varuje ljudstvo in skrbi celo zato, da se pomnožuje, toda godi se mu narobe, kajti revše se preganja le prepogosto, najbolj iz nevednosti. Ako ga vlovi kak paglavec, vrže ga v vodo, češ, da naj plavljje, ali kako more to, ko nima pripravnega života za to? Drug pa drega va-nj da mu kri šine iz igljaste kože ali ga zapre na kakem kraji, kjer mora gládú poginiti.

Nikar tako! Ako najdeš, fanté, ježa, pošali se, če ti je že za to, malo z njim, potem pa ga pusti na miru, ako vam ga more biti ni treba v kuhinji, v hiši, da vam polovi ščurke, grilje in enako nesnago v njih. Ali tukaj ga nikar predolgo držati, kajti mogoče, da ne dobi dovolje hrane, ali da mu hišni zrak ne tekne in tako pogine brez koristi za te. Na prostem pa bi še lahko toliko in toliko škodljivcev pokončal.

Sejmovi. Dne 31. julija v Dolu, v Konjicah in v Marenbergu. Dne 1. avgusta v Gomilici. Dne 3. avgusta pri sv. Lenartu v slov. gor., v Mariboru in Velenji. Dne 4. avgusta v Sentilji pri Gradiči, na sv. Gorah in v Radgoni. Dne 5. avgusta v Loki, na Ptui, v Lembergu, v Lučanah in dne 6. avgusta v Kaniži na Ptui, pri M. Snežni in v Novi cerkvi pri Ptui.

Dopisi.

Iz Ptuja. (Po volitvah.) Dne 16. julija t. l. volili so veliki posestniki deset zastopnikov v okrajni zastop. Prišlo je 136 volilcev in vsi so volili slovenske katoliške može. Pred štirimi leti bilo je v tej skupini samo 118 glasov za narodne kandidate, prirastlo njih je tedaj 18. Več je bilo volilcev, kateri so prišli brez izkaznice (legitimacijske karte) na volišče in vsled tega niso smeli voliti. To pa pač moramo grajati. Vsak volilec mora biti 24 let star, vsak dobi izkaznico na dom, vsakemu se je posebe naznanilo, naj prinese izkaznico v dan volitve s seboj, zakaj tedaj ne pazi? Mestjani in nemčurji takrat niso prišli volit. Mi tega celo nič ne obžalujemo. Mesto ima to, česar potrebuje in še več, kar mu gre; čas je, da pusti slovenskim kmetom to, kar njim sliši!